

modsatte sig, men tværtimod var meget villig til at arbejde med paa at tilveiebringe en midlertidig Finantsbevilling, men derimod opfordrede han Thinget til at stemme mod den provisoriske Lov. Det viser sig altsaa, at man skal ved een Afstemning afgjøre to Spørgsmaal, som man i Virkeligheden er bundet til at afgjøre paa forskjellig Maade. Der forelægges eet Spørgsmaal, som i sig indeholder de to, den provisoriske Lov og den midlertidige Bevillingslov, og disse to Spørgsmaal opfordrer Ordføreren for Flertallet til at afgjøre i Virkeligheden paa en forskjellig Maade, men dette er umuligt efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger til Afgjørelse. Det forekommer mig, at efterat Sagen er forelagt paa den Maade, som stik er fra Regjeringens Side, havde der været Opfordring for Folkethinget, forsaavidt det ikke ønskede ved en Afstemning at afgjøre det dobbelte Spørgsmaal, som jeg hentydede til, at fremkalde Muligheden for at afgjøre de to Spørgsmaal paa forskjellig Maade, der ved, at der kom til at foreligge to forskjellige Afstemningsthemaer. Det forekommer mig med andre Ord, at man burde have gjort, hvad man gjorde i Maret 1877, hvor en ganske lignende Situation var til Stede. Der var den provisoriske Finantslov for 1877—78 heller ikke bleven særlig forelagt, men derimod i Forbindelse med Finantsloven for 1877—78, og da reiste det ærede Medlem for Præsto Aants 6te Valgkreds (Voiisen) sig op, og gjorde opmærksom paa, at det var uklart, hvorledes det forholdt sig med den provisoriske Finantslov, og at det fremdeles var uklart, hvorledes man skulde stille sig lige overfor den provisoriske Lov, forsaavidt som den var indflettet i Finantsloven, og han foreslog derfor at udsætte Sagens Behandling for at der kunde gives Leilighed til at foretage en saadan Udskillelse af disse to forskjellige Sager, at Thinget kunde komme til frit at stemme over hvert især af disse to foreliggende Spørgsmaal. At det den Gang var Finantslovforslaget, i hvilket den provisoriske Finantslov var lagt ind, medens det her ikke er Finantslovforslaget, men derimod et Forslag til en midlertidig Finantsbevilling, indtil Finantsloven for indeværende Aar er bleven givet, gjør jo aabenbart aldeles Intet til Sagen. Ligesom man i Maret 1877 sagde: Vi vil ikke dræbe Forslaget til den aarlige Finantslov med det Samme vi dræbe den provisoriske Lov, saaledes forekommer det mig, at Folkethinget haade korrekt og konsekvent med sig selv burde sige i dette Dieblit: Vi vil ikke dræbe Forslaget til den midlertidige Finantsbevilling med det Samme

vi dræbe den provisoriske Lov i denne Finantsbevilling. Vil man holde sig hertil, vil man altsaa ikke mod sit eget Dnske ihjelslaa Forslaget om en Finantsbevilling med det Samme, man ihjelslaar den provisoriske Finantslov, maa man tilveiebringe Muligheden for en dobbelt Afstemning i Aar som i 1877. Om man vil gjøre dette ved at følge samme Fremgangsmaade som i 1877, det nemlig, at standse første Behandling, og henvide Sagen til et Udvalg, for at dette Udvalg da kan fremkomme med en Indstilling, eller om man vil gaa en anden Vej, skal jeg henstille. I Maret 1877 fremkom, som bekendt, Udvalget med tre Indstillinger. Den første var: den provisoriske Lov stilles fra Lovforslaget, den anden: den provisoriske Lov ihjelslaaes, og den tredje: Lovforslaget gaar til anden Behandling. Hvis man ikke vil bruge denne Fremgangsmaade — og efter den Stilling, jeg indtager i Thinget, agter jeg ikke at stille noget Forslag i den Retning — saa kan man gaa en anden Vej. Man kan, for at fremstynde Behandlingen, lade Sagen umiddelbart gaa til anden Behandling og sørge for, at til anden Behandling de Forslag bliver stillede, som ere nødvendige, for at man kan komme til at stemme særskilt. Det forekommer mig, at som Sagen i dette Dieblit ligger for, har man altsaa her Valget mellem, enten at slaa begge Sager ihjel, eller at lade begge leve for, at man kan komme til at gjøre den Udskillelse imellem den provisoriske Lov og Finantslovforslaget, som man i Virkeligheden er enig om, antager jeg, at der bør gjøres. Nu, da man er stillet mellem disse to Alternativer, ser jeg ikke, at der er Andet at gjøre, end at man maa lade Sagen gaa til anden Behandling, hvis man ikke vil udsætte første Behandling, som man gjorde i 1877. Jeg maa tilstaa, at jeg har Vanskelighed ved at fatte, at man har saa overordentlig stort Hastværk med at faae udført Exekutionsforretningen over den provisoriske Finantslov. Jeg kan forstaa, at Folkethinget ikke vil godkjende den provisoriske Finantslov, jeg kan forstaa, at Folkethinget, naar Spørgsmaalet skal afgjøres af det, anser det for at være politisk nødvendigt at forfaste den provisoriske Finantslov, men jeg kan oprigtig talt ikke forstaa, at det har Hastværk med at udføre denne Forretning, og hvis man er saa overordentlig ivrig, saa behøver det jo ikke at vare mange Dage, det behøvede vel kun at vare en enkelt Dag, naar det derpaa kom an, inden man kunde faae Leilighed til at udføre denne Exekutionsforretning. Men jeg tror rigtignok, at hvis det skulde vare nogle Dage inden man fik Lei-